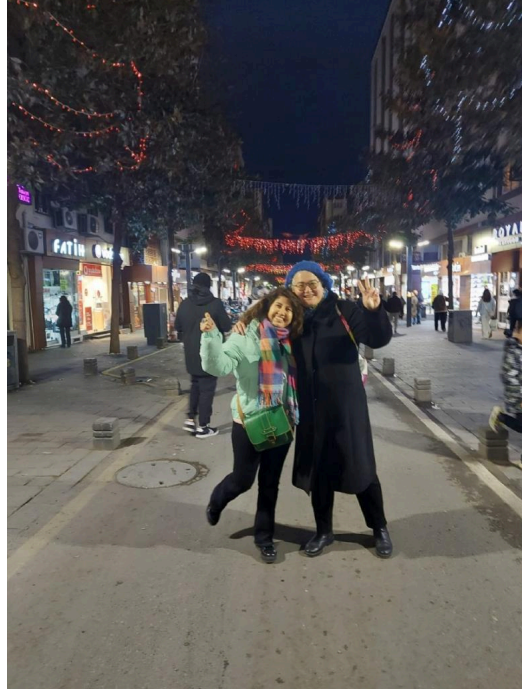

Balıkesirde Bir Kadın 28

– çitlembik · 01 Mart 2025

BALIKESİR'DE BİR KADIN 28

1 Mart 2025

Nerede okuduğumu hatırlamıyorum ama not defterime iliştrivermişim bu sözleri:

"Gezinirken, ayaklarımızın temposu ruh halimizin ve iç konuşmalarımızın ritmiyle kuşkusuz bozuluyor. Aynı zamanda kasten hızlı veya yavaş yürüyerek düşüncelerimizin temposunu da etkin bir biçimde değiştirebiliyoruz."

Bu cümlede kendimi buldum. Sokaklarda yürürken, kaldırımların ritmine ayak uydururken, bazen bilinçsizce hızlandığımı, bazen de bir şeyleri sindirmek için adımlarımı yavaşlattığımı fark ettim. İnsan gerçekten de yürüyüşüyle düşüncelerini şekillendiriyor. Bazen hızlı adımlarla kaygılarımı geride bırakmak ister gibi, bazen de ağır ağır yürüyerek içimdeki kelimeleri tartarak...

Bugün Balıkesir'in sokaklarında yürürken bu düşünce zihnime iyice yerleşti. Şehrin eski taş binaları, rüzgârın sürüklediği kuru yapraklar, kaldırımlardaki çatlaklar... Hepsi içimdeki tempo ile uyumlanıyordu. Acaba bu şehrin de kendine ait bir ritmi var mıydı? Ve ben, bu ritmin neresindeydim?

Kesinlikle bir ritmi vardı. Nasıl unutabilirim yaşadığım şehirlerin ritmini? Ankara ve Sakarya'da bulunduğum sürede o benzer duyguları kaleme dökmemiş miydim?

Yakın zamanda yine beğenip not ettiğim bir söz:

"Selamlık üzeri kaba pütürlerle dolu tozlu bir kavun gibiydi, Harem ise onun hoş kokulu ve lezzetli içiydi."

– Safiye Sultan

Neden Bu Sözü Kullandım?

Bu söz, iç ve dış dünyam arasındaki farkı anlatırken tam da kendimi ifade edebileceğim bir benzetme oldu. Dışarıdan bakıldığında, insanların gözünde güçlü ve sert bir imaj sergileyebilirim, ama iç dünyamda o kadar kırılgan ve narin bir yanım var ki. Dış dünyam, bir kavunun dışı gibi sert ve pütürlü olabilirken, iç dünyam, onun hoş kokulu ve tatlı içi gibi, derin duygular ve kırılganlıklarla dolu.

Yazarken, dışarıdan yansıttığım güçlü imajımın altındaki kırılgan ve naif yanımı daha rahat ortaya koyabiliyorum. Bu sözü kullanarak, hem dışarıya verdiğim güçlü görüntüyü hem de içimdeki kırılgan, nazik tarafı bir arada anlatmayı amaçladım. Çünkü bazen insanlar sadece dış görünüşlerine bakarak bir yargıya varabilirler, oysa iç dünyamız çok daha karmaşık ve derindir. Bu benzetme, bana dış ve iç dünyamın birbirine zıt ama aynı zamanda birbirini tamamlayan yönlerini yansıtmaya fırsatı sundu.

Belki de zaman zaman duygu geçişlerim oluyor, bu yazıma da yansıyor. Ahh, benim hayallenmelerim yok mu? İşte yine yaptım, yapacağımı... Yumuşak bir geçişle yazımı bağlayayım: Balıkesir'in ritmi, bana hep bir huzur verdi. Sokakların, binaların, rüzgarın taşıdığı yaprakların, her şeyin içimdeki temponun bir parçası gibi olduğunu hissettim. Bu şehri yürürken, adımlarımın hızını iç dünyamla uyumlu hale getirmeye çalıştım. Hayallere dalarken, zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim bile.

H. Çiğdem Deniz